

LA MIRADA DEL BISBE

Pau a vosaltres

Els primers diumenges de Pasqua ens presenten Jesús ressuscitat entrant en comunitats tancades i trobant-se amb persones ferides. Els deixebles viuen amb el cor encogit, i Jesús, abans de qualsevol retret per les seves negacions o fugides, els mostra les llagues i els diu: «Pau a vosaltres». No és un simple consol; és alhora el do del perdó i la reconciliació, una missió i un criteri de discerniment. La pau del Ressuscitat és la força que sosté la nostra història.

Enguany, aquestes paraules ressonen amb una gravetat especial. Vivim temps marcats per guerres que semblen no tenir fi, per víctimes i poblacions esgotades i per una retòrica internacional o a les xarxes que sovint alimenta la confrontació més que el diàleg. El papa Lleó XIV ens ha recordat més d'un cop que «cap guerra és digna de Déu ni de l'ésser humà» i que «la pau cristiana neix del cor travessat de Crist, no de l'arrogància dels poderosos». Són paraules que haurien de guiar la consciència dels creients i també la responsabilitat política.

El Ressuscitat mostra les llagues, la pau cristiana no es fonamenta en l'oblit del dolor, sinó en la transformació del mal per l'amor. Les seves mans ferides són un crit contra la indiferència que banalitzava la violència. Com escrivia Etty Hillesum, «a cadascun de nosaltres li toca desarmar un petit racó del seu cor». També això és Pasqua: desarmar primer l'interior, per poder desarmar el món.

El teòleg Timothy Radcliffe diu que «només la vulnerabilitat compartida ens permet ser germans». I la filòsofa francesa Chantal Delsol insisteix que Europa només serà fidel a ella mateixa si torna al seu fonament evangèlic de reconciliació i responsabilitat.

Enmig de tants conflictes, Pasqua ens obliga a fer-nos preguntes: Visc amb pau? Hi ha pau al meu voltant? D'on ve la meua pau? És una pau construïda sobre comoditats, silencis i distàncies? O és

la pau del Ressuscitat, que transforma les pors i els pecats i ens allibera per a treballar pel bé comú?

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El que els ulls no veuen, al cor no dol

Durant segles i segles hem viscut havent après de la saviesa popular d'aquells que han anat davant nostre. Semblava que ja ens ho havien ensenyat tot i podríem aprofitar el seu llegat de valors i de principis ètics. Per això tenim moltes dites i refranys que concreten les lliçons per aprendre. Però constato la greu situació en què ens trobem: tenim el cor malalt. I no em refereixo a alguna mena de cardiopatia sinó a la insensibilitat amb la qual som capaços de viure la majoria de situacions de les que som espectadors.

Com devem tenir malalt el cor que podem engolir, sense immutar-nos, les atro-

citats que ens ensenyen els mitjans de comunicació i, encara més, l'omnipresent Internet! És del tot inacceptable, per qualsevol de nosaltres, que puguem mantenir la mirada sobre alguna de les imatges cruels de devastació i mort de qualsevol guerra. És impossible tenir una salut emocional equilibrada mentre podem continuar veient les notícies que ens presenten. Estem ben malalts per la indiferència amb la qual encaixem passivament el relat de la situació mundial, no només bèl·lica sinó estructural.

Ho sabíem quan ens ensenyaven imatges de nens famolencs i morint de

gana mentre estàvem dinant amb el televisor connectat i continuàvem menjant. Havíem començat a tenir consciència de la malaltia del cor quan sentíem que al pis del costat hi havia una baralla entre la parella i l'endemà va aparèixer la dona morta i no vàrem ni tan sols avisar la policia. Sabíem que no anàvem bé quan tothom explicava pel poble que a l'institut de secundària es venia droga i que dotze adolescents van demanar canviar d'escola per *bullying* i vàrem callar.

Hem descobert que el refrany menteix i que el cor no dol encara que els ulls hi veuen, o encara pitjor ja no percebem

si el cor dol o no dol. Malauradament ja no sabem si el cor ens fa mal o no. La insensibilitat és tan gran que hem capgirat els criteris del sofriment. Encara amb el rerefons de la Passió i Mort del Senyor no tenim ben entès què ha significat la Creu, l'hem normalitzat i ens hem acostumat a mirar-la i no sentir res. Ja no ens dol. Potser sí que tenia raó Jesús quan ens va assegurar: si no us feu com els infants no entrareu al Regne del Cel. Els infants innocents —que no són tots— no aguanten mirar la creu. Es tapen els ulls per a no veure-hi.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LA MIRADA DEL OBISPO

Paz a vosotros

Los primeros domingos de Pascua nos presentan a Jesús resucitado entrando en comunidades cerradas y encontrándose con personas heridas. Los discípulos viven con el corazón encogido, y Jesús, antes de cualquier reproche por sus negaciones o fugas, les muestra las llagas y les dice: «Paz a vosotros». No es un simple consuelo; es a la vez el don del perdón y la reconciliación, una misión y un criterio de discernimiento. La paz del Resucitado es la fuerza que sostiene nuestra historia.

Este año, estas palabras resuenan con una gravedad especial. Vivimos tiempos marcados por guerras que parecen no tener fin, por víctimas y poblaciones agotadas y por una retórica internacional o en las redes que a menudo alimenta la confrontación más que el diálogo. El papa León XIV nos ha recordado más de una vez que «ninguna guerra es digna de Dios ni del ser humano» y que «la paz cristiana nace del corazón atravesado de Cristo, no de la arrogancia de los poderosos». Son palabras que deberían guiar la conciencia de los creyentes y también la responsabilidad política.

El Resucitado muestra las llagas, la paz cristiana no se fundamenta en el olvido del dolor, sino en la transformación del mal por el amor. Sus manos heridas son un grito contra la indiferencia que banaliza la violencia. Como escribía Etty Hillesum, «a cada uno de nosotros le toca desarmar un pequeño rincón de su corazón». También esto es Pascua: desarmar primero el interior, para poder desarmar al mundo.

El teólogo Timothy Radcliffe dice que «solo la vulnerabilidad compartida nos permite ser hermanos». Y la filósofa francesa Chantal Delsol insiste en que Europa solo será fiel a sí misma si vuelve a su fundamento evangélico de reconciliación y responsabilidad.

En medio de tantos conflictos, Pascua nos obliga a hacernos preguntas: ¿Vivo con paz? ¿Hay paz a mi alrededor? ¿De dónde viene mi paz? ¿Es una paz construida sobre comodidades, silencios y distancias? ¿O es la paz del Resucitado, que transforma los miedos y los pecados y nos libera para trabajar por el bien común?

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Ja coneixem el logotip i el lema de la visita del papa Lleó XIV a Espanya: «Alceu la mirada»

alça la mirada (Jn 4,35)
El viatge apostòlic del Papa Lleó XIV
Juny 6 - 12

Poc a poc es van donant més detalls de la visita del papa Lleó XIV a Espanya. Recentment, els responsables de la CEE i coordinadors del viatge del Sant Pare a les diòcesis de Madrid, Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Canàries i Tenerife han mostrat al públic alguns elements visuals com són el logotip i el lema. visuals com són el logotip i el lema. Aquest últim, «Alceu la mirada» és, segons el director de l'Oficina de Comunicació de la CEE, Josetxo Vera, «una invitació a fer el bé, a aprofitar el temps present per anunciar la salvació i a sortir de les nostres preocupacions obrint-nos als altres amb caritat. També és una crida a la societat a mirar més enllà de les dificultats diàries».

Pel que fa al logotip, és obra de María del Mar Chapa, i mostra un cercle obert amb figures humanes en moviment que s'eleva, simbolitzant la comunitat i l'avanç conjunt: «Les figures no estan estàtiques, sinó que s'enllacen, se sostenen i es projecten cap amunt. Això simbolitza l'encontre i el suport mutu. No és només "estar junts", sinó avançar junts», explicava fa uns dies Josetxo Vera.

La pàgina web oficial, <https://alcalamirada.cat/>, inclourà l'agenda dels actes, notícies de les diòcesis implicades i un espai per a la preinscripció de fidels i l'acreditació de mitjans.

Podeu trobar tota la informació de la visita en aquest QR

Les famílies celebren la Vida i es comprometen amb la Pau

Una quarantena de famílies d'arreu de Catalunya han celebrat la Pasqua, la festa major dels cristians, entre el 2 i el 5 d'abril, a la casa marista de Llinars del Vallès, amb el lema «Celebrem la Vida». Entre elles, n'hi havia un bon grapat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Concretament, de Viladecans, Sant Boi, Vilanova del Camí i Ordal (Subirats).

La Pasqua Familiar és una proposta que va néixer l'any 1998 per oferir un espai de vivència de la fe il·lusionant i inclusiu per a nans, infants, adolescents i pares i mares. Molts participants van viure anys enrere la Pasqua d'Avellanès i, per això, el format d'aquests quatre dies d'experiències intenses té ressons d'aquella pasqua jove que els germans maris-

tes van crear fa cinquanta-un anys a l'emblemàtic monestir de la No-guera.

La crida d'enguany, «Celebrem la Vida», ha acompanyat totes les dinàmiques, així com les trobades prèvies que s'organitzen al llarg del curs. En total, hi han participat 19 municipis de 6 bisbats de Catalunya diferents, entre ells, el de Sant Feliu de Llobregat.

Nota als fidels catòlics sobre la pràctica de l'eutanàsia

En resposta a les preguntes que alguns feligresos m'han fet arribar respecte a la primera eutanàsia practicada a l'Hospital Residència Sant Camil del Consorci Sanitari de l'Alt Penedès-Garraf, centre de titularitat i gestió pertanyent a la sanitat pública, i des del respecte i la proximitat al sofriment de les persones malaltes i dels seus entorns familiars, sanitaris i comunitaris, voldria oferir als fidels catòlics de la diòcesi una paraula aclaridora i d'orientació davant aquest tipus de situacions.

La fe de l'Església afirma que la vida humana és un do confiat a la nostra cura, no una possessió disponible segons criteris d'utilitat o de «qualitat de vida». La Carta de la Congregació per a la Doctrina de la Fe *Samaritanus Bonus* (2020), sobre la cura de les persones en les fases crítiques i terminals de la vida, sosté amb rotunditat que «l'eutanàsia és un crim que cap llei humana no pot pretendre legitimar» (IV, 1).

Al seu torn, la Declaració *Dignitas Infinita* (2024), sobre la dignitat humana, publicada pel mateix Dicasteri, recorda que la dignitat ontològica de tota persona «roman sempre» i no es perd per malaltia, fragilitat o sofriment; per això, convertir la mort en objectiu d'una intervenció mèdica suposa una greu vulneració d'aquesta dignitat. La legalització d'aquestes pràctiques en alguns països no les con-

verteix en moralment lícites: «el fet que una pràctica sigui legal no la fa moralment bona» (n. 12). La llei espanyola que autoritza l'eutanàsia, i les resolucions judicials que en van imposar la pràctica a l'Hospital Residència Sant Camil del Consorci Sanitari de l'Alt Penedès-Garraf, no arriben a canviar la veritat moral de l'acte, un acte aliè a la voluntat i als principis de la institució camil·liana.

Els religiosos camils, en tant que responsables del servei d'atenció religiosa catòlica de l'hospital, van acompanyar la jove Noelia Castillo des del seu ingrés fins on els va ser possible en una situació personal i familiar complexa, des del respecte, la

proximitat i l'assistència religiosa. Van fer el que van poder perquè el desenllaç fos un altre. Treballen per una cultura i una assistència humanitzada i respectuosa de la vida i de la seva cura en tota circumstància.

Tal com vaig fer en el seu moment, em remeto a la nota del 26 de març, de la Subcomissió episcopal de família i defensa de la vida de la CEE, on s'indica que l'eutanàsia «suposa una derrota social quan es presenta com a resposta al sofriment humà». La resposta adequada no passa per eliminar el qui pateix, sinó per alleujar el seu dolor, acompanyar-lo i cuidar-lo amb tota la dignitat i la dotació de mitjans que mereix. Aspecte, aquest, ben necessitat de millora en recursos humans i de pressupost per part del nostre servei públic de salut.

L'Evangelí de la vida és al centre del missatge de Jesús. Reitero el compromís de la nostra diòcesi amb la cultura de la vida i convido els fidels catòlics a discernir i actuar amb coherència amb aquest ensenyament sobre el valor i el caràcter inviolable de la dignitat de tota vida humana cada dia; i, tot i navegar a contracorrent, a anunciar-ho com una bona notícia als homes i dones del nostre temps.

Sant Feliu de Llobregat, 2 d'abril de 2026.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

- Diumenge 19 d'abril.** Baptismes dels catecúmens adults, a les 12 hores, a la Catedral de Sant Llorenç.
- Dissabte 25 d'abril.** Presentació de l'informe FOESSA de Càritas diocesana, a les 9.30 hores, a la Casa de l'Església.
- Dissabte 25 d'abril.** Confirmacions a l'Església de Sant Joan Baptista de Sitges a partir de les 19.30 hores.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Fets 6,8-15 / SI 118 / Jo 6,22-29]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / SI 30 / Jo 6,30-35]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església; sant Silví, mr.

22. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / SI 65 / Jo 6,35-40]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa.

23. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat màrtir (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir.

24. □ Divendres [Fets 9,1-20 / SI 116 / Jo 6,52-59]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dissabte [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe.

26. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Fets 2,14a.36-41 / SI 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

Diumenge III de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."»

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint pels de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els en donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abruaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonaré en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llama Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras.

Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?».

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

«Realment el Senyor ha ressuscitat»

Legim avui una de les escenes més delicioses de l'Evangeli de Lluc, una escena esmentada sovint. És una catequesi sobre la resurrecció i sobre l'Eucaristia. Tot comença amb dos deixebles desanimats, desesparats: *Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara de tot això ja fa tres dies.* Per tant, ara ja no esperem. Per això abandonen els seus companys. Sí, hi ha hagut indicis: *Unes dones ens han esperat; ens han dit, fins i tot que se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu.* Fins i tot alguns apòstols *ho han trobat com havien dit les dones, però a ell, no l'han vist pas!* Aquesta és la decepció: no han vist a Jesús. Per això Jesús (el foraster!) els diu: *Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes.* Llavors el Mestre es posa a ensenyar-los. Després es recorden: *No és veritat que els nostres cors s'abruaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?* Però abans aquell "desconegut" que ja havien acceptat al principi, ara el forcen a quedar-se amb ells: *Queda't amb nosaltres.* Llavors Jesús *prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els en donava;* celebra l'Eucaristia i ara el descobren: *Se'ls obriren els ulls i el reconegueren.* Però justament en aquell moment *ell desaparegué.* Però ja han tingut l'experiència del ressuscitat. Per això es converteixen en apòstols. *S'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem.* Era de nit, havien fet onze quilòmetres, però l'alegria i el descobriment del Ressuscitat els fa córrer a portar la bona notícia. L'Eucaristia, presència de Ressuscitat, demana acollir el germà, ni que sigui desconegut, escoltar i entendre la Paraula de Déu, celebrar la seva presència. I això ens ha de portar a ser apòstols. El ressuscitat els ha omplert d'esperança i d'alegria! Cada Eucaristia, doncs, ha de ser un encontre amb el Ressuscitat, un acollir la seva Paraula i tots els germans i un convertir-nos amb una gran esperança en apòstols del Ressuscitat.

Mn. Jaume Pedrós